

Той былъ чловѣкъ горделивъ и храбръ; въ послѣдня та война срѣщо Етрусцы тѣ; той презель съ пристѣпъ града имъ Коріюли, и за туй приель почетныя прѣкоръ „Коріоланъ.“ Въ слѣдующа та година, настанѣлъ гладъ; Коріоланъ съвѣтоваль сенаторы тѣ да продаватъ хлѣба, колко то можтъ по скѣпо, за да направѣтъ пакъ съ такъвзи начинъ плебеи тѣ длѣжници и робы на патрициі тѣ; по мнѣніе то на Коріолана, едны тѣ патрициі трѣбало да господствувать, и както си было то изъ най напредъ, тѣй трѣбало да си остава за вынаги.

Като узнали за туй, трибуны тѣ свыкали народенъ съдъ и испѣдили Коріолана изъ Римъ. Оскърбенный тѣ патрициі заклель са да отмѣти за туй на плебеи тѣ. Той отишелъ къмъ Вольсцы тѣ, неприятели тѣ на Римъ, общалъ имъ са, че ще имъ достави побѣда надъ Римляны тѣ, и Вольсцытѣ го направили свой полководецъ. Той са впуснѣлъ въ Римски тѣ предѣлы, опустилъ нивья та на плебеи тѣ, и са расположилъ на станъ до Римъ. Народъ тѣ не былъ готовъ за война; между патрициі тѣ и плебеи тѣ имало голѣмъ раздоръ; не было възможно да събирѣтъ войска. Сенать тѣ отпратилъ до Коріолана посланницы съ просьба за миръ и съ обѣщаніе да му възвѣрнѣтъ тѣржественно достоинство то на римекій гражданинъ. Но разсърденный тѣ полководецъ горделиво и съ язвителна присмывка отхвърлилъ тѣзи просьба.

Римекій тѣ сенать отпратилъ второ посолство, — жрецы тѣ и авгуры тѣ, въ тѣхно то священно облекло, съсъ священны тѣ сеждове въ рѣцѣ, но и туй посолство нѣмало успѣхъ. Тогази достойна та матрона, Валерія, събрала сички тѣ благородны Римлянки, отишла съ тѣхъ при Марціева та майка, Ветурия, при жена та му, Волумнія, — а слѣдъ туй сички тѣ заедно отишли въ неприятекскія станъ. Жестокій тѣ воинъ не устоялъ срѣщо придумванья та на майка си, която паднѣла на крака та му, срѣщо мольбы тѣ на обична та си жена, на която дѣца та съ плачь пригрѣщали колѣнѣ тѣ на баща си; най послѣ Ветурия гнѣвливо го попытала: „Немá азъ